

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Ο ΞΕΦΛΟΥΔΑΣ ΚΑΙ Η ΚΛΑΠΑΔΟΡΑ ΤΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)
ΔΟΚΛΗΡΟΙ πέντε μίνες περάσανε. Κ' Ξεσφανα ένα γράμμα της 'Αγγελικουλάς κόντηνε να ξετοσέλλαν τ'α γράμα της από χαρά. 'Η 'Αγγελικουλά τ'όραγε καθαρά στη μάνα της :

...*"Υστερ' από τέσσερες μίνες, θά ρίγης γιατί, μανούλα μου !"*
 "Αν καί Ξεσφανάς ό Ξεφλούδας, ζείνη την ώρα Ξεσφανα σ'α μεθισμένος. Άρραξε την κλαπαδόρα του κ' άρχισε να φράσθ τ'ο βασιλικό θούφιο.
 — Ταράτατά — τατάρα... τατάρα... τατάρα..."

... ταράρα...
 Ξεσφάνανε τή γειτονιά... Έπειτα, άφρανε τήν κλαπαδόρα και πήγε να βοή τ'ους φίλους του, στη Μονιά. Κείνο τ'ο βοάδι, κ'όρασε όλος τις παρές είνε άγρίαν τ'ου έγγονου του, τ'ου 'Ιωάννου Τζήμ Πάτα. Γιατί τ'ο κείθε σ'όρασε πως θά γινόταν άγρός και θά τ'ούδιαν τ'ο δικό του όνομα.

— 'Ιωάννης Ξεφλούδας, παιδί μου, έλαγε στο γκαρκασιόστα... Έξωρε; είνε παλιό όνομα, ιστορικά... Πολέμησε με τόν Κολοκοτρώνη, Ξεφρές, ό παππούς μου, στα Λαοδενάκια... 'Ιωάννης Ξεφλούδας με τ' όνομα !

— Μπου! χριστούς τις χελιάρες του ό γκαρκασιόστας κ' έχναζε χροσί στα πόδια. Μπου!...
 Καί τ'ο βοάδι κείνο γινέταν όλοι φέσι.

...
 "Όσο ζήγαμε ό παροός της γέννας, τόσο ή άνησυχία της κατένευε της Ξεφλούδας μετρά λωνε... Γράμματα λαβαίνανε συχνά από τή Βοστώνη. Σ' εν' απ' αυτά, ή 'Αγγελικουλά έγραφε τις μιλίες της, ότι ό Τζήμς άποφάσισε να ήνε βάλει σε γυναικολογική κλινική να Ξεγεννήση. «Ε τ σ ι κ ά ν ο υ ν ε δ λ ο ι ο ι κ α λ ο ι ε δ ό», της έγραφε. Είχανε μάστα διαλέξει καί τήν Κλινική και τούς τήν όνομάτ'ε 'Αγγλίζικα γράμματα. Κ' ή Ξεφλούδα ανασούπιζε τ'α μάτια της καί παρασπονείατε που δε θά ήτανε κατό, να παρασταθή της κορφιάς της, να τή φροντίση...
 "Έπειτ' από τ'ο γράμμα αυτό, άκολούθησε μια σιωπή άνεξήγητη. Πέρασε μια βρομάδα, άλλη, έπειτα ένας μήνας, δυό... γράμμα δεν έλοχότανε...
 "Άξαφνα, μια Κριακή απόγευμα, εκεί που ό Ξεφλούδας ήτανε στην Πλατεία κ' έπαιζε με τή Μπάντα, σ' ένα διάλειμμα στάθηκε μπροστά τ'ου ό δυνωμένος τ'ου Τηλεγραφείου και τ'ούδισε ένα στενόναιχο γαλιζιο γαζέλλο.

— Τηλεγράφημα, έγώ ;
 "Η κορφιά τ'ου πατέρα Ξεσφανα τάζ! Με τρεμάμενα δάχτυλα άνοιξε τ'ο φάκελλο, ξεδίλωσε τ'ο χαρτί, κοιτάξε, μα δε μπορούσε να καταλάβη. Τ'ο κείμενο ήταν 'Ελληνικό, μα με λατινικά γράμματα, όπως τ'α έμπορικά τηλεγραφήματα... Τούδαξε στον ένα μουσικό, στον άλλο κανείς δεν καταλάβαινε. Τέλος, τ'ο πήρε στον άρχιμουσικό του.
 — Μάστορ, τί λέει ;
 "Ο άρχιμουσικός έρωξε μια ματιά στο χαρτί καί ζάφωσε τ'α φρούδια. Τ'ο κείμενο έλεγε :

«*Άγγελική άπεισίωσε, επιλόχον κυρτόν.*»
 Καί άποκάτω ή υπογραφή: **Τζήμ.**
 Λοιπόν, έκείνο τ'ο δεινό γινεκε τούτο :

"Ο κόσμος της Πλατείας είνε Ξεσφανα όλος τούς μουσικούς της Μπάντας να τριγυρίζαν τόν Ξεφλούδα, που περούσε σε μια καρέκλα, έκλαιγε με άναυχλητά, καί άκούγαν τόν Άντζου τόν άρχιμουσικό να λέη :

— Μάζερε τ'α όργανά σας καί τ' αναλόγια... Θά διακοφώμε, έπειτα όλοι μαζί συνόδεψαν τόν σφορασμένο συνάδεφ'ο τους στο σπίτι του.

"Όταν ή Ξεφλούδα είνε από τ'ο μάλλον όνομα τ'ους μουσικούς της Φορηφάς τ'α βαίνον τή βενετσάνη πετοσάλα και στη μέση τόν άντρα της να τόν κρατούν από τις μουζάλες, στην άρχη νόμισε πως τή τόνε φέγαμε μεθισμένο, κοιτούζα. Μά όταν άνέβησαν στο πλάτωμα καί άκουσε τ'ο τρομερό χλωμάλει, ή χριστιμένη μάνα έπιηξε μια κραγιφή που άκούστηκε ως επάνω στον 'Ιτε Καλέ.
 — Σφορά μας !... Όμοσσο !...
 Καί ό δυό άστορασκάμενοι γνοίό έπασάν ό ένας στην άγκυλιά τ'ου άλλου, κ' ήτανε σ'α δυό κοντινά δέντρα, που τ'α συνταράζει ή ίδια μπό-

ρα... Καί οι θούφιο τους δεν είχαν τελειωμό...

...
 "Η μάνα δε μπορούσε να βαστάξη τόν καϊφί, Ξέλωσε, μαράζωσε, τόν ίδιο χρόνο πέθανε, αφήνοντας έρημο στον κόσμο τόν Ξεφλούδα της.

Από τότε πιά ό κατομοίρης ό μουσικός πήρε τόν κατήφορο της αγιάτονητης λύπης... Στην άρχη, νόμισε πως θάβηη παρηγορία στο ποτό, να πνίξη τ'α φαρμάκια, μα κείνα άνεβαίνον σ'α φελλό στον άφρό τ'ου ποτηριού. Ξεμεθώνοντας βόταρα, νοιάζει κανείς μικρότερη τή γεύση τους.

Παράτησε λοιπόν καί τήν ταβέρνα ό Ξεφλούδας καί κλεινότανε νορίς σπίτι του... Γίνεκε άπότομος. Μή λογαριζώντας πιά τί θά πη ό κόσμος, έπαινε τήν κλαπαδόρα του να βοή σε κείνη παρηγορία, να φροξή μέσα στο χάλκινο στήθος της τή λάμπα της άνταρασκάμενης ψυχής του. Σαυό άπαρηγόρητος, λαυό κατακαυραμένος... "Όπως οι βιβλικοί αϊτοί προφήτες, έτσι κα' αϊτοί άρχαίτηες σ' ένα μουσικό όνομα καί Ξεζήνε μέσα στη νύχτα τ'ο τρεμάμενο άναυχλητό τ'ου λωμού του... Καί ό αγός τ'ου μετάλλου, άναμειβόντας τ'ο σκοτεινό άντρα, ξεδιπλώνονταν επάνω από τήν ησυχία πόλη, σε μελωδίες σπαρωχίζε...
 "Άλλοτε έπαιζε τή θρησκευτική άρια της ελευθείας ντε Λαμερνούφ, άλλοτε τήν κλασική του Ριγολέττου, κα' άλλοτε τ'ες περισσότερες φροξές, σε ώρες άδύστατης λύπης — έκλαιγε σε μιάν 'Ιταλική μ ά ρ τ σ ι α φ ρ ο υ ν έ μ π ρ ε, όπως σε κηδεία...
 "Ο αγός της κλαπαδόρας έφτανε ως στην προχωμαία. Τήν άναυχίζόνταν ως πέρα στο Μπουζού και οι φιλκασιάνοι δήμασι, ως επάνω στο Παλαμίδι καί οι σκαυό στις ντάπες τους. Καί όλοι πιά τ'ο Ξεζάνε.

— 'Ο Ξεφλούδας είνε καί κλειεί τή υοίρα του, λέγαμε.
 * * *

Με τόν καιρό, τ'ο Ξεσφάριξε στο χροσί. Τόν νουβαίλοσαν στο σπίτι του τάπα. Παραμείλησε τή δουλειά του έκανε φάλατα. 'Ο Άντζου τόν παατηρούσε, τ'ου έρωγε θυμωμένους ματιές, τόν έμάλλωνε κωνόντας αστήρα τή μπαγκέτα. Μιά φορα μάλιστα που ή κλαπαδόρα έπιηξε εν' άγριο φάλατο, σ'α μαγαριά, ό άρχιμουσικός τ'ου πέταξε τή μπαγκέτα στον κεφαλί κ' έκοψε απότομα τ'ο κομμάτι. ("Ήταν ή «Σονάμτσιονα»). 'Υστερα, πήρε κατ' μέτρος τόν Ξεφλούδα καί τ'ου κανε φροξές παρατηρήσεις.
 — Τί είνε αϊτά τ'οσα, Ξεφλούδα; Κάθε μέρα καί χειρότερα... Τά δάχτυλά σου τρέμονε από τ'ο ποτό... Προξέσε ! Θά χάσης τή θέση σου !...
 * * *

Καί τήν Ξεσφανα... "Όταν ήρθε στ' Αναάλι ό 'Επιθεωρητής τόν Μουσικών, τόν έβγαλε άνικάνο! Τ'ούδισαν τή σύνταξη του καί τήν κλαπαδόρα καί τόν έστειλανε σπίτι του.

Αϊτό ήταν ή άρχη τ'ου τέλους.
 "Ο Ξεφλούδας πήρε γοργά τόν κατήφορο, πήγαμε κοντρονιάλα. Κακοντιμένους, με ξεθωριασμένα τ'α ρούχα του, άνάμυλος καί άξούριστος, παρωλοχίζοντας κιάλες, έρωγε έσποπες ματιές γύρω του.
 "Ένας πατροός είνε :
 — Σίγορα, άρχίζει τ'ο άλκοολικόν παραλήρημα... Τόν κατομοίρη!...
 "Υπαος δέν τόν έπαινε. Νόμει πως τόν κωνηγοίν, καί τότε πεταγόταν δοθιος καί φώναζε, ζητώντας βοήθεια. Μιά βροδιά μάλιστα άρραξε τρομαχένους τήν κλαπαδόρα καί σάλλιζε αναγερνύ. Από πάνω, από τόν 'Ιτε Καλέ απάντησαν άλλες κραγιές :
 — Στά δπλαααα !...
 Κάτον, στο Φορηφασείο άλιματίτηκε ή φροφά καί πήρε τούς γροξές... Τ' Αναάλι σκρόθηκε στο ποδάρι... Καί όταν πιά μαδούθηκε πως ό Ξεφλούδας τήν είχε κείνη δλη αϊτή τή φασαρία, ή 'Αστυναυία θέλησε να λάβη μέτρα.

"Αποφασίστηνε να τόν πιάσουν, να τόν κλείσουν σ' ένα κελλί, ή να τ'ου πάρουν τήν κλαπαδόρα... Μά όταν πήγαμε σπίτι του, δέν τόν βροζαμε κεί. Ψάξαμε πάνω, κάτω, στο όπόγειο. Πουθενά. 'Ο Ξεφλούδας είνε γίνε άφαντος.

Τ' Αναάλι είνε μαζό. Οι γομοφύλακες τ'ο φεραν όλο άνω—κάτω. 'Ο τρολλός μουσικός δε βροζότανε πουθενά. Γιατί κανείς δέν τόν είχε δει, όταν τήν ίδια κείνη νύχτα, κωνηγμένους από τούς φανταστικούς έχθρους του, με τήν κλαπαδόρα κάτω από τή μασάλη, γλιστροσε έξω από τ'ο σπίτι του, κατέθηκε στα Πέντε 'Αδερφια, πέρισε από τή σκοτεινή βενετσάνη καμάρα καί, πέρνοντας τ'ο στενό δρομιάκο, τόν έρωμκό, άνάμεσα από τ'α βοάκια, έφτασε στη μωρή έκκλησιά, τήν «Παναγίτσα».

— Μάστορ, τί λέει ;...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«... Μάθε λοιπόν, Κάρολε, συνέχισε η Σιμώνη, ότι η Ζερμαίν' αγαπά από καρδιάς! Το μυστικό της το πρόσθεσε κατά τη διάρκεια της απειθείας της. Έπιανό στην παραφορά του πνευτός της, την άκουσα να μιλάει εναντίον μου. Με κατηγορούσε, ότι σπάζερα την καρδιά...»

«... Φτοχή Ζερμαίν! Ήλι όλη τις μέρες άγνωστος κατόπι άποσί- νο μου με άφοσίω άδελφής, όταν άρρώστηρα τελευταία. Κι άμα με είδε να σηκώνωμαι, άποφάσισε να βάλει σ' ενεργεία το σχέδιό της. Έστειλε δηλαδή τη μητέρα της και μου άνήγγειλε ότι αϊτή κι η κόρη της θά φύγουν άπ' την έπανλι.»

«... Έγώ δέν έδωσα καμιά άπάντησι στην καρδιά ντέ Μεαί, γιατί σκόπευα να μιλήσω στην ίδια τη Ζερμαίν. Όταν όμως μιλήσαμε μαζί στο δωμάτιό της έξαδέλφης μου, τί βόρκαμε ζαλωμένη κάτω λιπό- θρημ...»

«... Ω, Θεέ μου! είτε ο Κροιάί, σκεπάζοντας το πρόσωπο με τά χέρια του, Θεέ μου, γιατί με βασανίζεις έτσι;

Τά μάτια του έβαν γεμιστά δάκρυα.

— Γιατί κλαίς, Κάρολε; ρώτησε η Ζερμαίν.

— Γιατί γίνωμαι άφορη τάσων θλίψεων, είτε άναστενάζοντας ο νέος, σε κείνος μάλιστα πού άγαπά περισσότερο από κάθε τι σ' αϊτό τον κόσμο.

— Δέν προσέχεις καμιά θλίψη, φίλε μου. Ήσυχάζομαι... Θέλω να σάς μιλήσω για τη Ζερμαίν, για να σάς πώ πως θά ζήσετε εύτυχη- μένος μαζί της, Κάρολε...»

— Σιμώνη! φώναξε ο Κάρολος μ' έναν τόνο διαμαρτυρίας.

Μά η νέα δέν φάνηκε να σταννήθηκε κα- θόλου.

— Κάρολε, έξακολούθησε ήσυχα, σου τό ε- πα κι' από χτές, σου τό ξαναείω και σήμερα. Έγώ βρισκομαι στά τελευταία της ζωής μου κι' όση εύτυχία έπόθησα να άπολαύσω, μου την έχεις χαρίσει.

«... Μόλις μου μένει πιά καρδιά για να προετοιμαστώ για τό ταξίδι μου... Μέσα στην καρδιά μου δέν υπάσχει πιά θεσι για επιθυμίες...»

«... Έπιθυμώ μονάχα την εύτυχία τη δική σας και της Ζερμαίν, και θέλω να μου ύποσχε- θητε πως θά την πάρετε γυναίκα σας, όταν έγω θάχω λειφεί...»

Ο Κάρολος άγωνισόσε κάτω από τό βά- ρος των τρομερών λόγων της. Μά η Σιμώνη συνέχισε ήρεια :

— Δέν έχετε κανένα δικαίωμα να άρνήθητε να πραγματοποιήσετε την επιθυμία μου, Κάρολε. Γιατί αν άποφασίσατε να σταντήσετε τη δική σας καρδιά, δέν σας επιτρέξεται να κάνετε τό ίδιο και στην καρ- διά μου, κοπέλας, πού σας αγαπά και πού ένε άνταξία σας σε όλα... Ναι, Κάρολε, η Ζερμαίν σε λατρεύει... Ένε ώρα, ένε μορφομένη, ένε καλή, έχει κάθε προσόν πού μπορεί να επιβάλει τό σεβασμό και να έμπνευσί τον έρωτα... Και έπειτα... εκείνη θά ζήσι!

— Και σεις, Σιμώνη! Και σεις!

— Έγώ... Μά σας τό έχω εξομολογηθεί ήδη... Ή ύπαρξίς μου κοντεύει να τελειώσει... Μερικές στιγμές μάλιστα νομίζω πως είμαι γενναίη άπ' αυτών πού μέ στο κόσμο... Τά δεσμά πού με κροπούν στη ζωή, χαλαρώνονται και λύνονται σιγά—σιγά... Μιά μέρα θά βοήθε τη μικρή Ίνδη νεκρή έλαάνο στο κρεβάτι της ή στο κάδομά της... Ναι, θα φύγω, χωρίς να σας προειδοποιώσω... Αυτό δέν θά διαρκέσει πολύ, ούτε θά με σταννήσει... Τό έχω πάρει άπόφασι πιά...»

Κάποι άδισος ο γκρεμιάς, η θάλασσα βραδιά, τροχιμομένη... Φαίνεται πως όλη την άλλη μέρα ήμινε κρημμένος εκεί, καταγω νισμένος στην κοιλία πού βόραζο... Όμως τη νύχτα, την ώρα πού τά φώτα ένός κατοικού φάνηκαν να μιλώνινε στο λιμάνι, η κλα- πιδά έξασε πάλι τό σκοτάδι, βρατώντας τό συναγερμό. Οι χωροφύλακες έτρεξαν κατά κει. Ψάξαν στην έκκλησι- στα, στους βόλους, στις φραγκουσιές, μα και πάλι δέ- τόνε βόηκαν. Ή φωνά τους ήτανε μεγάλη... Έ, κι' άν τον έπαναν!...

***
«Υστερ' από πέντε μέρες, η θάλασσα έβγαλε τό κορμί του κοντά στις Παράγκες, έρριξε στο λιμεναρχείο...»

Μά η κλαπιδά σίγουρα στέκει ακόμα στον πάτο της θάλασσας κι' ίσως κανένας κάθονους την έχει κάνει φωλιά του.

ΣΤΕΦ. ΛΑΦΝΗΣ

Στανάτησε λίγο κι' επειδή είδε πως ο Κάρολος ήταν έτοιμος να έξασήσε σε λιγμούς, πρόσθεσε :

— Σας έξασάζω, Κάρολε, ύποσχεθήτε μου, ότι θά μου προσφέρετε αϊτή την τελευταία καρδιά πού σας ζήτησα πού όλίγου... Δέν θέλω να μου πης ψεύματα... Χτές τό βράδι μου μιλήσατε για έρωτα και παρα- δόγμα ότι τά λόγια σου ήσαν ειλικρινή, έβγαυαν μέσα άπό την καρ- διά σου... Έτσι θέλω να μου μιλήσει και τώρα. Μη μου τό άρνήθησι!

Έπίσης συγχρόνος τά χέρια του κι' άρρωσε να τί στήγει με θέρμη.

— Μά δέν αισθάνεσαι λοιπόν καμιά συμπάθεια για μένα; της είπε ο Κάρολος με παρόλογο. Δέν βλέπεις πόσο ύποφέρω αϊτή τη στιγμή;

— Έγώ, Κάρολε, βλέπω τις μελλοντικές θλίψεις σου κι' από αυ- τές ζητώ να σε απαλλάξω, πού άπάντησε η Σιμώνη μ' έναν έπίσημο τόνο στη φωνή.

— Κι' αν άρνήθω, Σιμώνη... Κι' αν θέλω να κόψω τό δεσμό πού θέλεις να μου επιβάλεις;

— Δέν θά τό κάνης! Αυτό πού σου ζητώ,

Κάρολε, είτε η εύτυχία σου, τό μέλλον σου, η ζωή σου...

«... Άλλοσε κατόπι τά χέρια της και του έ- δειξε την άκρη πού μικρού άρρωστημένου, όπου βρισκόταν η έπαυσις. Τά παράθυρα ήσαν άνοιχτά και σ' ένα άπ' αϊτά διαγραφόταν η λευκή σιλορέττα ένός ανθρώπου.

— Βλέπεις εκεί; του είπε. Είν' εκείνη, η Ζερμαίν!...

Ο Κάρολος άνατήρησε και δέν μπόρεσε να σταννήσει έναν άναστεναγμό. Ήταν τό- σο άδνηρό αϊτό πού του ζήτησε η μηνητή του.

«... Έσφαγα στά μάτια της νέας άτρωσε μία παρόδοξη λάμψη.

— Άκουσε, Κάρολε, είπε. Θέλω να μου άπάντησεις άμέσως. Τό άπατό, Κάρολε! Τό άπατό για νάμα ήσυχά κι' σ' αυτών τον κό- μο και σ' άλλο! Όχιόσε μου, ότι η Ζερ- μαίν θα γινι γυναίκα σου άμα πεθάνω...»

Τότε εκείνος, νικημένος άπ' την έπιμονή της ύπέροχης αϊτής κόρης, ψυθίρασε χαμηλό- φωνα :

— Τό θαλάσσοι!

— Είπαριστώ! Είπαριστώ, Κάρολε!... Και τώρα όλα τελειώσαν πιά για μένα εδδ στη γη... Κάρολε, είμαι βέβαιη πως μ' αγαπήσατε.

Τότε εκείνος, νικημένος άπ' την έπιμονή της ύπέροχης αϊτής κόρης, ψυθίρασε χαμηλό- φωνα :

«... Ένώ έλεγε τά λόγια αϊτά, τά μάτια της βούρκασαν... Έτρεμε ολόσωμη... Ο Κάρολος τό άντελήρηψί και την πήρε τρομαγμένος στην άγκαλιά του.

— Σιμώνη, μικροδία μου, αγαπήμενο μου άγγελούδι!...

Ένας άπαισίος φόβος τον είχε καταλάβει. Φοβήθηκε μάλιστα η Σι- μώνη πείθανε εκεί, μέσα στην άγκαλιά του, και διάταξε βιαστικά τον Ίωσηρ να γείρουν άμέσως για τον Άγιο Ίωάννη, χωρίς άγοπορία!...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Ή Σιμώνη καλή τό είχε μαντέψει. Έκείνη πού στεκόταν στο πα- ράθυρο της επαύλειος και παρακολούθησε τη θαλαμγω να γλιστρούσθ στο βαθυβάλοιο κόλπο, ήταν πραγματικά η Ζερμαίν.

Είδε τον Κάρολο και τη Σιμώνη να φεύγουν άπ' την έπανλι και κατελήθη από ένα ασίδημα φρασό για κάθε άνθρωπινη καρδιά. Έ- ζήλησε!... Δέν ήξερε τί διαδίστις της Σιμώνης, δέν ήξερε ότι έ- φρόντιζε γι' αϊτή, μόνον γι' αϊτή. Κυριεύτηρε τότε από τη σκληρή επιθυμία να πείθι τον πόνο πού της εδίδανε τά στήθη και κατέβηκε στην αίθουσα τού μελιάρδου.

«Έλαξε μόνη της άρεκτη ώρα, μί τέλος βαρέθηκε και πήγε στο δωμάτιό της.

Τό κότρεμο με τ' άπολεμένα πανιά φανόταν άπ' τό παρά- θυρο της σάν κρημαμένο άνέμος από γη κι' ουρανό... Τόσο έλαφρός ήταν ο δρόμος του, τόσο διάφανο ήταν τ' όμμα πού τό όδηγοόσε...

Άπό καρδιά σε καρδιά φρασό ένα άγεραία και τόκανε να γέννη προς τά πλάγια. Τότε τό λευκό πανι άνοιγόταν σαν ένα φτερό πού η άκρη του άγγίζει τό κίμα.

(Άκολουθεί)

Έπεισε μόνη της άρεκτη ώρα, μί τέλος βαρέθηκε...

